

ע"פ 24563/10/16 - מוהנא שופאניה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 24563-10-16 שופאניה נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט אמיר טובי
המערער מוהנא שופאניה
נגד מדינת ישראל
המשיבה

נוכחים:

ב"כ המערער: עו"ד עואודה והמערער בעצמו

ב"כ המשיבה: עו"ד משה אייל

פסק דין

בפניי ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופט א' קאופמן) מיום 6.9.16, בגדרו נגזרו על המערער 4 חודשי מאסר לריצוי בפועל, אגב הפעלה בחופף של מאסר מותנה בן 7 חודשים שנגזר עליו בתיק קודם, באופן שסך הכל ירצה המערער 7 חודשי מאסר. בנוסף, גזר בית משפט קמא על המערער 6 חודשי מאסר מותנה לתקופה של 3 שנים ופסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים.

כתב האישום שהונח בפני בית משפט קמא ייחס למערער נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ברכב ללא ביטוח ונהיגה כשרישיון הנהיגה אינו בתוקף. בעובדות כתב האישום נאמר כי בתאריך 12.9.15 נהג המערער בטרקטור בכביש בשרעם, כאשר הודע לו כי הוא פסול מנהיגה על פי גזר דין שניתן בבית משפט לתעבורה בעכו ביום 31.5.15, בנוכחותו. עוד נאמר בכתב האישום כי לבד מהעובדה שהמערער נהג בעודו בפסילה, הרי שהוא נהג ברכב כאשר רישיון הנהיגה שלו פקע עוד בשנת 2002.

המערער הודה בעובדות כתב האישום בפני בית משפט קמא והורשע על פי הודייתו.

בפתח גזר הדין הפנה בית משפט קמא לעובדה שהמערער נוהג מזה כ-13 שנים כשאין בידו רישיון נהיגה בתוקף. בגזר הדין בתיק הקודם (848-03-15) הושת על המערער מאסר שירוצה בעבודות שירות וכן מאסר מותנה לתקופה של 7 חודשים. נוכח המאסר המותנה שריחף מעל ראשו, הופנה המערער לשירות המבחן לקבלת תסקיר אשר המליץ להאריך את המאסר המותנה תוך הטלת צו מבחן לתקופה של 12 חודשים על המערער. בית משפט קמא החליט שלא לקבל את המלצת שירות המבחן נוכח חומרת העבירה והתנהלות המערער שכאמור, אינו מחזיק ברישיון נהיגה מזה שנים ארוכות אך כפי שעולה מגיליון הרשעותיו ואף מדבריו שלו עצמו בפני שירות המבחן, נהג באופן קבוע תוך

התעלמות מעובדה זו. בית משפט קמא הפנה לעובדה כי מרבית העבירות שביצע המערער היו של נהיגת טרקטור לצרכי פרנסתו וכי גם במקרה דנא נמצא נוהג בטרקטור ברחובות שפרעם כאשר לדבריו, היה בדרך לשדה. בית משפט קמא סבר כי אין מקום להקלה רק משום שמדובר בנהיגה בטרקטור בלבד, כפי שחזר וטען המערער בפניו. נאמר כי איסור הנהיגה היה כללי וגורף ובמובן זה לא היה רשאי המערער לעשות דין לעצמו ולקבוע כי האיסור אינו חל על נהיגת טרקטור. בית משפט קמא הוסיף כי כבר התברר לא אחת כי נהיגת טרקטור חקלאי בכביש עלולה להיות מסוכנת ואף לגרום לתאונות קטלניות.

בהתייחס להמלצת שירות המבחן, ציין בית משפט קמא כי מדובר בהמלצה בלבד וכי ההכרעה הסופית נתונה לעולם בידי בית המשפט. בבואו לגזור את העונש, התחשב בית משפט קמא במעצרו של המערער ובתקופה הארוכה בה היה נתון במעצר בית, ובשים לב לנסיבותיו האישיות ראה להתחשב בו ולקבוע כי עונש המאסר בתיק זה ירוצה בחופף למאסר המותנה.

לאחר ששמעתי טענות הצדדים ובחנתי את כלל הנסיבות, לא מצאתי מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא. ראשית, כלל ידוע הוא שערכאת הערעור תתערב בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית רק במקרים חריגים בהם נעשתה סטייה ברורה ממדיניות הענישה הראויה "כידוע, לא תתערב ערכאת הערעור בנקל בעונש שגזרת הערכאה הדיונית. התערבות ערכאת הערעור מצומצמת לנסיבות שבהן הערכאה הדיונית נכשלה בטעות או שהעונש שנגזר על ידה חורג במידה קיצונית מן העונשים המוטלים, בדרך כלל, בנסיבות דומות" (ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל; ראו עוד ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009); ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ברשילובסקי (3.7.2006)).

בעניינינו, לא מצאתי כי הענישה שהוטלה על ידי בית משפט קמא חורגת ממדיניות הענישה הנהוגה המקובלת והנכונה ומשכך, אין כל מקום להתערב בה. מדובר במי שנוהג, כאמור, מאז שנת 2002 כשאין בידו רישיון נהיגה תקף ומי שהורשע מספר פעמים בנהיגה ללא רישיון ואף ריצה בגין כך עונש מאסר שרוצה בעבודות שירות. חרף העובדה שבית משפט התחשב במצבו של המערער והשית עליו מאסר בעבודות שירות, לא השכיל המערער להפנים את חומרת מעשיו והמשיך לנהוג אגב הפגנת זלזול בוטה בדין ובהחלטות שיפוטיות שניתנו בעניינו.

הטענות שהעלה הסנגור לגבי כך שמדובר בשרשרת טעויות שהובילה לפסילתו של המערער וכי מדובר בפסילות שדין להתבטל וכי יפעל להגשת בקשה למשפט חוזר במסגרת תיק תעבורה משנת 2011, אין בהן כדי להועיל. די בכך שהמערער הודה בפני בית משפט קמא בביצוע העבירות נשוא כתב האישום האחרון. כל עוד עמדו גזרי הדין והפסילות בתקפן, שומה היה על המערער להימנע מלעשות דין לעצמו ולעלות על הכביש תוך זלזול בוטה בהחלטות שיפוטיות שניתנו בפניו. בית משפט קמא התחשב בנסיבותיו האישיות של המערער שעה שהורה על הפעלת המאסר המותנה בחופף למאסר שגזר עליו. לא מצאתי כל מקום להתחשבות נוספת.

בשולי הדברים אעיר כי התנהלותו הבעייתית של המערער, אשר בחר פעם אחר פעם לעשות דין לעצמו, השתקפה גם

בהתנהלותו לאחר מתן גזר הדין, שעה שהגיש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר ולא טרח לבדוק באם בקשתו נענתה אם לאו. בגדר גזר דינו של בית משפט קמא אשר ניתן, כאמור, ביום 6.9.16, נקבע כי על המערער להתייצב לריצוי מאסרו ביום 25.10.16. יומיים לפני המועד הקבוע, הגיש המערער בקשה לעיכוב ביצוע תחילת ריצוי מאסרו. בהחלטתי מיום 25.10.16 דחיתי את הבקשה והוריתי למערער להתייצב לאלתר לריצוי מאסרו. חרף זאת, עשה המערער דין לעצמו שעה שלא בחן את תוכן ההחלטה על מנת לוודא באם בקשתו נענתה והחליט על דעת עצמו שלא להתייצב לריצוי מאסרו. התנהלות זו מגלמת את הזלזול המתמשך של המערער בהחלטות שיפוטיות הניתנות בעניינו. דומה כי אין מנוס, בנסיבות, אלא להשית על המערער ענישה מוחשית וממשית שתעמיד אותו על חומרת התנהלותו, שמא יפנים כי לא ניתן להמשיך ולנגד דרך זו.

סיכומי של דבר, אני דוחה את הערעור. המערער יתייצב עוד היום עד לשעה 14:00 בבית מעצר קישון על מנת שייחל בריצוי עונשו.

התוצאה הודעה למערער ולבאי כח הצדדים והם קיבלו עותקי ההחלטה.

ניתן היום, א' חשוון תשע"ז, 02 נובמבר 2016, בנוכחות הצדדים.